

Nu este mai puțin importantă, pentru desfășurarea cu succes a parteneriatului cu părinții, preocuparea lui constantă de a cunoaște amănunțit bagajul experienței practice al copilului (în sensul larg al noțiunii) acumulat de el în condițiile vieții de familie.

Orientînd părinții spre aspectul uman-afectiv al educației, pedagogul va avea grijă nu numai să-i povățuiască, dar și să-i ajute să găsească pentru copilul lor în familie o ocupație, care ar constitui pentru el un bun prilej de manifestare practică a grijii față de alte persoane (bunica, tatăl bolnav, sora mai mare etc.). „O afecțiune adevărată va apare doar în inima aceluia care va trăi efectiv sentimentul grijii pentru soarta altui om, scria V. A. Suhomlinski. Este foarte important ca fiecare copil să aibă un prieten, căruia să-i poarte de grijă” (Suhomlinski: 1981).

Prin urmare, capacitatea familiei de a recepta, a prelucra, a transforma și a transmite semnificațiile evenimentelor și a fenomenelor actualizate în experiența cotidiană a membrilor săi plasează familia într-o situație deosebită de actor-subiect al cunoașterii și practicii și, totodată, de agent-obiect, supus acțiunilor și intervențiilor din exterior, inclusiv celor cu caracter educativ și partenerial.

Referințe bibliografice

1. Bunesco, Gh., Alecu, G., Râdea, D. *Educația părinților. Strategii și programe*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1997.
2. Ciofu, C. *Interacțiunea părinți-copii*, București, Editura medicală AMALTEA, 1998.
3. *Dicționarul spiritului tolerant*, București, Editura Evenimentul, 1977.
4. *Educația pentru toleranță* (noțiuni). În: Didactica Pro... buletin de teorie și practică educațională, 2004, nr. 4 (26), p. 66-68
5. Kuznețov, L. *Curriculum. Educația pentru familie*, Chișinău, Museum, 2004.
6. Makarenko, A. S. *Educația în familie*, Chișinău, Știința, 1976.
7. Reardon, B. *Toleranța – calea spre pace*, Chișinău, Editura ARC, 2004.
8. Suhomlinski, V. A. *Pedagogia pentru părinți*, Chișinău, Lumina, 1981.

COMPONENTELE FORMĂRII PROFESIONALE A PROFESORULUI DE INFORMATICĂ

Olesea SKUTNIŢKI, lector universitar,
Universitatea de Stat „Alecu Russo” din Bălți

Summary: *The article is devoted to the problem of determining the components of the professional training of computer science teachers. The system of the professional training of computer science teachers as a competent professional should be designed and implemented as a system open for continuous improvement. The system should boost the teachers' orientation towards the dynamically changing reality, its ongoing and continuous development.*

Key-words: *teaching profession, training, information competence, disciplinary competence, psycho-pedagogical competence, teaching competence.*

*„Să-i ajutăm pe profesori să dezvolte o înțelegere a responsabilității profesionale pe care o au pentru a angaja fiecare elev într-un proces de învățare cu semnificație personală”
Charlot Danielon*

Profesia didactică are o dimensiune umană extrem de puternică, fapt care presupune nu doar cunoștințe și competențe, ci și atitudini, valori, adică o conștiință profesională.

De aceea, se simte nevoia de profesionalizare a activității didactice. Aceasta nu se reduce la formarea sistematică și temeinică a unor competențe descrise de stan-

dardele profesionale, ci presupune o utilizare euristică și creativă a acestora în situații și contexte educaționale care cer acest lucru.

Orientarea procesului de formare spre pregătirea unui profesor care va avea un comportament profesionist într-o situație standard lasă locul unei alte orientări, care vizează pregătirea unui specialist care va acționa competent în situații necunoscute. Adică procesul de formare urmărește trecerea de la modelul profesorului executant la modelul profesorului profesionist.

Deosebit de importantă este această orientare în cazul pregătirii profesorilor de informatică, deoarece informatica și tehnologia informației și a comunicațiilor reprezintă domenii cu cele mai înalte ritmuri de dezvoltare.

Abordarea prin competențe a formării profesorilor este o modalitate inovatoare de a reorienta procesul de formare de la pregătirea cadrelor didactice care „știu că” la pregătirea cadrelor didactice care „știu cum” și care permite de a depăși orientarea tradițională cognitivă a învățământului superior, a descrie dintr-o perspectivă nouă conținutul formării, metodele și tehnologiile utilizate (Lupu, Negara 2010).

E.I. Kuznețov, analizând caracteristica profesorului de informatică, evidențiază trei funcții ale acestuia: profesor la disciplina „informatică”, organizator al implementării tehnologiilor informaționale în învățământ, organizator al utilizării tehnologiilor informaționale cu scopul dirijării (Абдуразаков și a. 1993).

În structura competențelor profesorului contemporan de informatică un rol deosebit le revine competențelor legate cu informația, procese și tehnologii informaționale.

Competența informațională presupune capacitatea de:

- orientare în avalanșa informațională;
- lucru cu diferite surse informaționale;
- căutare și selectare a informației necesare utilizând diverse mijloace tehnice;
- clasificare, analiză, sinteză a informației;
- soluționare reală și efectivă a problemelor apărute utilizând cunoștințele acumulate.

TI-competența reprezintă capacitatea de utilizare competentă și creativă a tehnologiilor informaționale în activitățile cotidiene, profesionale, de învățare. Cu toate acestea, în ciuda globalizării informatizării învățământului, rolul profesorului de informatică nu se limitează doar la utilizarea tehnologiilor informaționale în activitatea sa didactică (Пименова 2011).

În condițiile necesității dezvoltării diferitelor aspecte ale formării profesionale a profesorului de informatică, devine actuală cercetarea competențelor sale profesionale, disciplinare, psiho-pedagogice și didactice.

Componenta profesională, fiind baza pregătirii specialistului de a activa în domeniul învățământului, este caracterizată de creativitatea activității și tendința profesorului spre autoinstruire continuă.

Componenta psiho-pedagogică caracterizează motivarea activității, stabilitatea și adâncimea intereselor cognitive, sistemul de valori, convingeri și o gândire pedagogică nouă.

Componenta disciplinară reprezintă un sistem de cunoștințe științifice și abilități practice ce asigură pregătirea profesorului către activitatea practică.

Componenta didactică ocupă un loc de frunte în pregătirea profesorului către activitatea profesională integrând cunoștințe și abilități științifice speciale, psihologice,

pedagogice și manifestă caracter aplicativ evident. Competența didactică reprezintă un sistem de cunoștințe și capacități de organizare a procesului de predare a informaticii.

Competențele unui profesor, în particular, al unui profesor de informatică, pot fi studiate numai în situații, în contexte concrete, ceea ce face extrem de dificilă reperarea lor. Se poate afirma că competențele didactice ale profesorului sînt acele competențe care conduc la o învățare eficientă a elevilor, adică conduc la răspîndirea optimală a cunoștințelor informatice.

În calitate de exemplu pot fi prezentate următoarele competențe didactice:

- a concepe, a planifica și a organiza predarea/învățarea unor conținuturi informatice;
- a repera și a analiza dificultățile de învățare individuale ale elevilor;
- a utiliza posibilitățile rețelei locale de calculatoare pentru crearea situațiilor de învățare (Cabac 2008).

Ținînd cont de specificul activității profesorului de informatică pot fi evidențiate următoarele componente de bază ale competenței profesionale a profesorului de informatică: motivațională, axiologică, personalizată, componenta de conținut și operațională.

Componenta motivațională caracterizează motivarea pozitivă a activității pedagogului. Aceasta permite de a determina cît de conștientizate sînt obiectivele activității sale.

Componenta axiologică a competenței profesionale a viitorului profesor de informatică asigură organizarea activității acestuia în conformitate cu progresul științific. Studentul instituției de învățămînt cu aspect pedagogic se pregătește să realizeze procesul de instruire împreună cu cel instruit.

Componenta personalizată reflectă originalitatea și individualitatea specialistului prin stilul organizării activității acestuia. În realizarea acesteia un rol deosebit revine activității practice, de proiectare, și organizare.

Componenta de conținut și operațională a viitorului profesor de informatică se construiește în baza activității disciplinare în sistemul „profesor-informația-elev” (Абдуразаков și a. 1993).

La etapa actuală a dezvoltării societății sistemul de învățămînt este privit ca piața serviciilor educaționale, ce permite obținerea învățămîntului alternativ, învățămînt la domiciliu, individualizarea învățămîntului, utilizarea celor mai noi tehnologii informaționale ce asigură motivarea pozitivă, achiziționarea cunoștințelor și capacităților de utilizator în cadrul procesului de învățămînt.

Aceste direcții de dezvoltare a sistemului de învățămînt pot fi realizate prin utilizarea de: tehnologiilor didactice flexibile, structuri diferite de organizare a procesului de învățare, abordări noi a sistemului lecție-clasă, personalizare a sarcinilor, organizare a mediului educațional pe baza de tehnologii informaționale, etc.

Ca urmare a implementării tehnologiilor informaționale în sistemul de învățămînt apare necesitatea modificării mijloacelor, metodelor și formelor de învățămînt. Asigurarea instituțiilor de învățămînt cu calculatoare și soft educațional nu reprezintă însă un garant de atingere a calității noi a învățămîntului.

Referințe bibliografice

1. Cabac, V. Formarea competențelor didactice la viitorii profesori de informatică. În: ROMAI Educational Journal, 2008, nr. 3. p. 48-50.
2. Lupu, I., Negara C. Profesionalizarea formării inițiale a profesorilor de informatică prin strategii interactive. Bălți: Presa bălțeană, 2010. 158 p. ISBN 978-9975-50-045-6
3. Абдуразаков М.М., Буняев М.М., Кузнецов Э.И., Матросов В.Л. Методическая система подготовки учителя информатики. Сбор. Ст. „Научные труды МПГУ”. Серия: Естественные науки. – М.: Прометей, 1993. - С. 3-13.; 0,46 п.л. (авт. вклад 60%)
4. А. Н. Пименова Профессиональная компетентность учителя информатики [online] [цитат 20 mai 2012], disponibil pe Internet: < gupenza.ru/mni/content/files/2011_1_Pimenova.pdf>

FUNCȚIA PERFORMANȚIALĂ A EMPATIEI ÎN RELAȚIA MEDIC-PACIENT

Silvia BRICEAG, dr., conf. univ.,
Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți

Summary: *This article presents the data of the experimental investigation on performed function of empathy in the doctor-patient relationship. The investigation results highlight the fact that there is a correlation between empathy of the doctor and doctor-patient relationship. Doctors with a higher degree of empathy are more attractive, their relationship with their patients being qualified as closer.*

Key-words: *doctor-patient relationship, professional skills, communicability, empathy.*

Ca persoană, medicul poate avea o multitudine de trăsături de personalitate comune cu bolnavii pe care îi tratează, dar ca medic, depozitor al unei științe însărcinată cu vindecarea bolii, el exercită o funcție socială a cărei îndeplinire pretinde satisfacerea unor exigențe formulate și instituite de către societate. De altfel, medicina este considerată nu numai o știință ci și o instituție în interiorul societății însărcinată cu vindecarea bolnavilor. Din păcate acest deziderat al vindecării, uneori o veritabilă salvare din ghearele morții, nu poate fi întotdeauna îndeplinit, motiv pentru care medicul are deseori sarcini „defensive” încercând și reușind, în cazul cuplării calităților intelectuale cu cele relaționale, să însoțească bolnavul pe drumul greu al bolii acestuia, eliminându-i suferințele (Marcus 1997: 132).

Actualmente, asistăm la o dihotomizare a medicinei curative în 2 grupuri: cea a medicilor de familie și cea a specialiștilor.

Sondajele psiho-sociologice efectuate în urmă cu două decenii au stabilit că în rîndul marelui public există două imagini corespunzătoare acestor două categorii de medici: imaginea doctorului care îngrijește (acesta fiind medicul de familie) și imaginea doctorului care vindecă (putînd face chiar minuni), adică medicul specialist (Stoetzel 1979).

Dacă privim de pe poziția bolnavului, ce calități ne-am dori să posedă medicul nostru?

Același Stoetzel a efectuat o analiză a expectanțelor bolnavului și a ajuns la concluzia că ele pot fi grupate astfel:

- *însușiri intelectuale:* exactitatea diagnosticului, cunoștințe profesionale, diagnostic instantaneu („fler”);
- *însușiri morale:* activități profesionale, abnegație, dezinteres material;